

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΡΙΑΤΤΑΣ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

Η ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ Κ' Η ΑΣΗΜΑΝΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΙΣΣΕΛ, 40 ετών. ΜΑΜΠΕΛ, 28 ετών. ΛΙΖΑ, 22 ετών.
(Σ' ένα πάρκο. Ο Μισέλ και η Μάμπελ συνομιλούν καθισμένοι σ' ένα τραπέζι. Η Λίζα κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο, τους άκουει πολύ άνησυχη).

ΜΙΣΣΕΛ.—Κι' εγώ;
ΜΑΜΠΕΛ.—'Εσύ θα πάρης μιὰ γυναίκα πού σου άξίζει.
ΜΙΣΣΕΛ.—Μιά σάν έσένα δηλαδή.
ΜΑΜΠΕΛ.—Δέν ξέρω... Δέν ξέρω... Κι' έπειτα γιατί τό λές αυτό, αφού έμένα με βρήκες άξια σου, δέν με παντρεύτηκες;
ΜΙΣΣΕΛ.—'Οχι δά, Μάμπελ... Σ' εύρισκα πάντα άξια μου, ύπεραξία μου. Μά δέν τοίμουσα... δέν τοίμουσα...
ΜΑΜΠΕΛ.—Γιατί; Γιατί; 'Εσύ είσαι ένας λαμπρός καλλιτέχνης. Θά σου άξιζε νά πάρης μιὰ γυναίκα σάν έμένα.
ΜΙΣΣΕΛ.—Είχα την ιδέα ότι είσαι μιὰ γυναίκα με μεγάλες άξιώσεις. Σέ πιστεύω ότι δέν σου έκανε καμιά έντύπωση ο θαυμασιός ο δικός μου.
ΜΑΜΠΕΛ.—Δικαιολογίες... Πρέπει νά ξέρης ότι κανένας από τους θαυμασιούς μου δέν μου φρέθηκε έτσι. Νά παντρευτείς άποτόμο με μιάν άλλη!...
ΜΙΣΣΕΛ.—Κι' έχεις την άπαιτησι νά μην παντρεύονται οι θαυμασιού σου;

ΜΑΜΠΕΛ.—Αιυτόν, Μισέλ; Πές μου... Είσαι εύχαριστημένος; ΜΙΣΣΕΛ.—Ποιόν εύχαριστημένον.
ΜΑΜΠΕΛ.—Χά!... Χά!... Ποιόν εύχαριστημένον...
ΜΙΣΣΕΛ.—Γιατί γελάς;
ΜΑΜΠΕΛ.—Φαντάζεσαι ότι σέ πιστεύω;
ΜΙΣΣΕΛ.—Γιατί δέν με πιστεύεις;
ΜΑΜΠΕΛ.—Γιατί ένας άντρας σάν καί σένα δέν μπορεί νά είναι εύχαριστημένος με μιὰ γυναίκα σάν τη Λίζα.
ΜΙΣΣΕΛ.—'Η Λίζα είναι πολύ καλή.
ΜΑΜΠΕΛ.—Πολύ καλή!.. Μά δέν σου φτάνει έσένα μόνο μιὰ γυναίκα σποιδν καλή. 'Εσύ έπρεπε νά πάρης μιὰ γυναίκα έξαιρετική. Ποιόν ύμωρηρη, πολύ έξυπνη, πολύ μορφωμένη. Καί πήρες τη Λίζα. Μιά άσημαντη γυναίκοβλα. Καί τό χειρότερο, φτωχή. Χά!... Χά!...

ΜΙΣΣΕΛ.—Θά γελάς άκόμα πολύ;
ΜΑΜΠΕΛ.—Γελώ από τήν πρώτη στιγμή πού έμαθα τους γάμους σου. Καί νομίζεις ότι εγώ μόνο γελώ; 'Ολος ο κόσμος σέ βρίσκει γελοίο...
ΜΙΣΣΕΛ.—'Α, έτσι;... Με βρίσκουν γελοίο; Κι' αυτοί οι κύριοι τί θάκαναν στη θέα μου;
ΜΑΜΠΕΛ.—Τι θάκαναν, λέει; Δέν τό καταλαβαίνεις, Μισέλ; "Ενας άλλος στη θέα σου θά είχε τό θάρρος νά...
ΜΙΣΣΕΛ.—Νά;...
ΜΑΜΠΕΛ.—Δέν καταλαβαίνεις;
ΜΙΣΣΕΛ.—'Οχι. Πές μου.
ΜΑΜΠΕΛ.—Νά, ένας άλλος στη θέα σου θάχε τό θάρρος νά χωρίσει.

ΜΑΜΠΕΛ.—Τί φταίω εγώ άν γοητεύω τους άνδρες;...

ΜΙΣΣΕΛ.—Τό βρίσκεις σωστό αυτό;
ΜΑΜΠΕΛ.—Σου επάββαλτα, φίλε μου.
ΜΙΣΣΕΛ.—Και ή Λίζα;
ΜΑΜΠΕΛ.—Αυτή θά πάρη κάποιον άλλο της τάξεώς της.

π' άπλωνόταν γύρω του διεγγραφή Ξαφνικά έμπρός του ολόκληρη ή εικόνα της Μαργαρίτας, της γυναίκας αυτής πού την αγαπούσε τόσο καιρό και πού φιλούσε τη στιγμή αυτή άθρόυβα τόν αγαπημένο της.

Θαυματομένος από τ' όραμα πού τού παρουσιάστηκε, ό τυφλός ποιητής έβλεπε τώρα καθαρά τό όραμα μαλλιά της, τό φλογερά χείλη της, τό έρωτικό μάτια της.

'Επί τέλους τήν έδλεψε!...
'Η Ήλιόρα καρδιά του τού είχε άνοιξει ένα παράθυρο φωτός και μπορούσε τώρα, πού δέν ήταν δική της, νά τη βλέπει, νά τη θαυμάζει, μά και νά την μισή.

Μέσα σ' ένα στυάτσι τού γραφείου πού ήταν πλάι του, βρισκόταν ένα σποτόλ... "Ανοίξε γρηγορά-γρηγορά, άρπαξε τό όβλο και ποροδόθηκε με άστραγαλιάα άκούητητα πός τό μέρος πού μάντευε πός βρισκόταν ή άπστη.

Μιά κραυγή πηνιμένη άκούστηκε κι' έπειτα ό γδοτύπος ενός σώματος πού σοριαζόταν κάτω.

'Η σφαίρα είχε βρει τη Μαργαρίτα στη μέση τού φωτεινού της μετώπου, πάνω άπ' τό ύπερόχη, λαμπερά μάτια της, ποβέλισαν κι' αυτά για πάντα σ' ένα βαθύτερο σκοτάδι, τό σκοτάδι τού θανάτου...

ΜΙΠΙΝΕ ΒΑΛΜΕΡ

ΜΑΜΠΕΛ.—Γέλα δσο θέλεις, μάταιη, φιλάρεση και σκληρή γυναίκα. Ναι, δέν ειχες ποτέ καμιά ιδιαίτερη συμπάθεια σ' έμένα. 'Εκεινο πού σέ κάνει νά Ξαναγυρίζεις σ' έμένα, εινε ή ματαιοδοξία σου, ή κακία σου. Ναι, σέ τρελαίνεις ή ιδέα πως σού Ξέρουνε ένα από τά θήματά σου. Πώς δέν σκοτώθηκα κι' εγώ, μαρτός στά πόδια σου, όπως ό 'Αλφόνσος ή πώς δέν πήγα νά κλειστώ σ' ένα μασστήρι, όπως ό Πέτρος, ή πώς δέν Ξεκαλουθώ νά στενάχω κάτω από τά παρθύρα σου, όπως τόσοί άλλοι. Απτό εινε. Μάθε λοιπόν τί ποτέ, ποτέ δέν θά με Ξαναύισσης στά δίχτυα σου. 'Η Λίζα εινε για μένα τό Ξεκούρασμα και τό λιμάνι της χαράς και της γαλήνης, ύστερα από τήν τραγιάα τών παθών. Εινε ή καλωσύνη, ή πίστις, ή άγνότης. 'Ενώ συ θές νά μου συντρέψης την εύτυχία μου... Νά με κάνης νά καταφορήσω τό άδσο πλάσμα πού μ' αγαπά άληθινά... Νά συντρέψης τη φτωχή καρδούλα πού χτυπά για μένα μόνο. 'Α! είσαι ένα τέρας, Μάμπελ;... Τώρα πειά τό δλέπω καθαρά. Είσαι ένα τέρας!... Φύγε!... Σέ μισώ!...

('Η Μάμπελ φέγγει καγχάζοντας ειρωνικά, μά και θυμωμένα. 'Η Λίζα θγαίνει από τό μέρος πού ήταν κρυμμένη, τρέχει και αρκαλιάζει τό Μισέλ).

ΛΙΖΑ.—Σ' εύχαριστώ, άγάπη μου, σ' εύχαριστώ!... Πόσο είμαι έντυχιωμένη!... "Ω, δέν πιστεύω καθόλου ότι είμαι μιὰ άσημαντη γυναίκα, αφού μ' αγαπάς έσύ!... Ναι, Μισέλ. Γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ... Σέ λατρεύω, Μισέλ... Μισέλ, λατρεία μου!...

ΕΡΙΑΤΤΑ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ